

[Steen Folke.]

ning på arbejderklassens eller den brede befolkningens præmisser og krav om forståelighed og udadrettethed.

Det er muligt, at studenterne og TAPerne ikke er så fagkyndige som lærerne, selv om den videnskabelige udvikling i de senere år inden for en række fagområder nærmest er blevet båret frem af studenter og yngre lærere under modstand fra afdankede professorer. Men til gengæld har studenter og TAPere nogle forudsætninger for at kunne kanalisere befolkningens interesser ind i de daglige afgørelser og diskussioner på universiteter og læreanstalter, og det gælder ikke kun i undervisningen, men også i styringen af forskningen.

Jeg har bemærket, at forslagsstillerne i den skriftlige fremsættelse har sat ordet fagkyndighed i anførselstegn. Hvis ikke det blot er en tanketorsk – det kan man ikke udelukke – viser det, at selv forslagsstillerne må erkende, at det er et tvivlsomt og vagt defineret begreb.

Takket være en omfattende mobilisering kom der en massiv afvisning af rektorudvalgets forslag ved de højere læreanstalter. På den baggrund kan de fire borgerlige partiers lovforslag heldigvis kun betragtes som en demonstration. At de har valgt at fremsætte forslaget i Flemming Woldbyes højrevariant er logisk, men sådan set underordnet. Forskellen mellem Flemming Woldbyes og Morten Langes opfattelse af tingene drejer sig sandt at sige kun om nuancer. Men de herrer rektorer blev heldigvis grundigt underkendt på deres egne institutioner, hvilket er baggrunden for, at 4 parti forslaget nu bliver afvist herinde. Det betragter VS som en sejr for de progressive kræfter ved de højere læreanstalter.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertel Haarder) (V):

Selv om dette forslag blev gennemført uændret, ville Danmark stadig have verdens måske mest arbejdspladsdemokratiske og studentervenlige styrelseslov. Jeg tror ikke, der findes noget andet land i verden, som f. eks. kunne finde på at give de ansatte ved almene kontorfunktioner så voldsom en indflydelse på forskningsanliggender, som vi gør i Danmark, og som man fortsat vil gøre ifølge dette forslag. Derfor forstår jeg ikke de hårde ord, der bliver fremsat. De er så meget mærkeligere, som ministeren jo selv for bare et år siden foreslog at fordoble lærernes stemmetal i de styrende or-

ganer. Hvorfor har man nu stukket halen mellem benene? Det er der mange der undrer sig over.

Men jeg skal indrømme, at der er visse liberale unge, som også synes, det er lidt fornærmende, at man her kommer og reducerer studenternes indflydelse. Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at det skulle man ikke gøre, fordi de fleste steder gik det jo udmærket. Jeg vil gerne gøre lidt ud af den indvending.

Sagen er jo, at vi ikke lovgiver for de steder, hvor folk er venlige og positive, og hvor det hele såmænd kunne gå uden nogen som helst bestemmelser. Det er ikke det, vi har reglerne til. Hvis alle mennesker var sådan, behøvede vi ingen love, og så kunne folketinget holde en meget lang sommerferie. Lovene har vi for at kunne tage højde for de situationer, hvor der opstår stridigheder, og hvor folk, som af gode grunde ikke har forstand på forskning f. eks., kunne tænkes at ville bruge deres indflydelse i de styrende organer til helt andre universiteterne uvedkommende formål. Jeg behøver ikke at nævne, hvad jeg tænker på. Man behøver blot at læse Studenterrådets forskellige publikationer for at se, at Studenterrådet officielt har proklameret det som sin politik at bruge universiteterne til noget helt andet end det, som de af politikerne var tiltænkt.

I den situation er man nødt til at fastholde, at man må tage højde for det værste i lovgivningen og ikke lovgive for alle de gode, for de behøver ingen love. Dét går det nok uden. Styrelsesloven er til for de situationer, hvor det tilspidses, og hvor der er brug for at kunne klynge sig til nogle regler, fordi argumenterne ikke tæller. Det er dér, loven skal stå sin prøve, og det har den gældende styrelseslov ikke gjort i de foregående år, det har vi utallige vidnesbyrd om, og derfor synes jeg, at ministerens begrundelse for at afvise enhver ændring på indeværende tidspunkt – dog måske ikke helt til efteråret, jeg forstod, der var en åbning – var lidt tynd, fordi det var en temmelig ukritisk overtagelse af, hvad de fleste institutioner har skrevet til os og har skrevet til ministeren, nemlig at man synes, det er for tidligt, og at styrelsesloven jo går godt de fleste steder. Ja, hvad skulle de snart ellers skrive? Man skal jo næsten være en institution, der lever i skyttegravskrig eller et eller andet for ikke at skrive det, for alt andet ville være at fornærme hinanden, når man sidder i konsistorium og skal fortælle ministeren, hvad der skal gøres.